

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie B.K.,
ukaranego za czyn z art. 94 § 1 i 2 k.w.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.,
na posiedzeniu w dniu 11 marca 2026 r.,
kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść
od wyroku Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim
z dnia 7 listopada 2025 r., sygn. akt IV Ka 492/25
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu
z dnia 20 sierpnia 2025 roku, sygn. akt II W 216/25

**uchyla wyrok w zaskarżonej części i w tym zakresie sprawę
przekazuje Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wielkopolskim do
ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

B.K. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 12 kwietnia 2025 roku o godz. 17:00 na drodze publicznej relacji G.-S., woj. [...], gmina P., prowadził pojazd mechaniczny - motocykl marki A. o

- pojemności 250 cm³ nie posiadając do tego uprawnienia, tj. o wykroczenie z art. 94 § 1 k.w.,
2. w tym samym miejscu i czasie prowadził pojazd mechaniczny - motocykl marki A. o pojemności 250 cm³ pomimo braku dopuszczenia go do ruchu na drodze publicznej, tj. o wykroczenie z art. 94 § 2 k.w.,
 3. w tym samym miejscu i czasie prowadził pojazd mechaniczny - motocykl marki A. o pojemności 250 cm³, który jest niesprawny technicznie, tj. o wykroczenie z art. 97 k.w.

Sąd Rejonowy w Międzyrzeczu wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2025 r., sygn. akt II W 216/25 w granicach obwinienia wyznaczonych zarzutami ujętymi w części wstępnej wyroku B.K. uznał za winnego tego, że 12 kwietnia 2025 r. około 17:00 na drodze publicznej z G. do S. prowadził, pomimo braku dopuszczenia do ruchu, motocykl marki A., o pojemności skokowej silnika wynoszącej 250 cm³, nie mając do tego uprawnienia, to jest wykroczenia z art. 94 § 1 i 2 k.w., za które na podstawie art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. wymierzył B.K. 2000 (dwa tysiące) zł grzywny (pkt I). Ponadto sąd orzekł zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych (pkt II) oraz o kosztach sądowych (pkt III).

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionego.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 7 listopada 2025 r., sygn. akt IV Ka 492/25 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną w pkt I karę grzywny złagodził do 1200 (jednego tysiąca dwustu) zł (pkt I.1), w zakresie pkt II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku ustalił, iż orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych dotyczy pojazdów, do kierowania którymi uprawnia prawo jazdy kategorii AM, A1, A2 i A (pkt I.2). W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt II) i orzekł o kosztach sądowych (pkt III).

Kasację na niekorzyść obwinionego od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 94 § 1 k.w., polegające na obniżeniu orzeczonej przez Sąd Rejonowy wobec B.K. za popełnienie przypisanego mu wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. kary grzywny do 1 200 zł, tj. poniżej dolnej granicy określonej treścią

wskazanego przepisu prawa materialnego, stanowiącego, że kara grzywny nie może być niższa niż 1 500 zł.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wielkopolskim w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, dlatego podlegała rozpoznaniu i uwzględnieniu na posiedzeniu bez udziału stron, zgodnie z treścią art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

Należy w pełni podzielić zarzut zawarty w kasacji Prokuratora Generalnego o rażącym naruszeniu przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim przepisu prawa materialnego w postaci art. 94 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Międzyrzeczu, uznając B.K. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 94 § 1 k.w., wymierzył mu za ten czyn karę 2000 zł grzywny. Natomiast Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim, po rozpoznaniu apelacji obrońcy obwinionego, karę grzywny złagodził do kwoty 1200 zł.

Zgodnie z treścią art. 94 § 1 k.w. kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu prowadzi pojazd mechaniczny, nie mając do tego uprawnienia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny nie niższej niż 1500 złotych. Treść powyższego przepisu obowiązywała zarówno w dacie popełnienia przez obwinionego wykroczenia jak i w dacie orzekania przez sądu obu instancji.

Orzeczenie zatem przez sąd odwoławczy wobec B.K. kary grzywny w kwocie 1200 zł, czyli poniżej dolnej granicy określonej w treści art. 94 § 1 k.w. stanowi rażące naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, które ma oczywisty wpływ na zapadły wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze (zob. wyrok SN z dnia 20 sierpnia 2009 r., IV KK 118/09; wyrok SN z dnia 14 czerwca 2023 r., I KK 142/23).

Powyższe uchybienie miało zatem oczywisty wpływ na treść wyroku, który został wydany z rażącą obrazą wskazanego w kasacji przepisu, co skutkowało uchyleniem wyroku w zaskarżonej części i przekazaniem sprawy w zakresie wymiaru

kary grzywny do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wielkopolskim w postępowaniu odwoławczym, który to sąd winien mieć na uwadze treść art. 94 § 1 k.w.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[WB]

[r.g.]